zich zelf niet voldoende impliciet zouden zijn.[1]
b) De bepalingen van het Statuut nopende de procedure voor het vergelijkend onderzoek zijn op zich zelf voldoende.

In de zaak 16-64 :

MEJUFFROUW GERTRUD RAUCH,
ambtenares bij de Commissie van de E.E.G., wonende avenue Gribaumont 152 te Sint-Lambrechts-Woluwe (België),
bijgestaan door mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, lector aan de Vrije Universiteit te Brussel, ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. B. Schmitz, rue J. B. Esch 6 te Luxemburg,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,
te Brussel,
vertegenwoordigd door mr. L. de la Fontaine, als gemachtigde, ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van H. Manzanares, secreatris van de Juridische Dienst der Europese Uitvoerende Organen, place de Metz 2 te Luxemburg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van enkele handelingen verricht in het kader van een vergelijkend onderzoek,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt :

A. M. Donner, Kamerpresident,
W. Strauss (Rapporteur) en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

1 — Vgl. Samenvatting no. 10 van het arrest in de zaak 80-63, Jurisprudentie, deel X, blz. 805.

ZAAK 16-64

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat de feiten welke aan het geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat :

1. Verzoekster werd op 28 september 1962 benoemd tot ambtenares in de rang C 1 bij het Directoraat Algemeen Beheer van verweerster.

2. Bij de «kennisgeving ener vacature» no. 166, opgenomen in de «Mededelingen aan het personeel van de E.E.G.-Commissie», no. 10 van 30 augustus 1962, heeft verweerster de vacature aangekondigd van een post B 8 (nadien B 3) bij de Pers- en Informatiedienst van de Europese Gemeenschappen te Londen.

Verzoekster zond haar sollicitatie in; verweerster stelde evenwel, dat de binnengekomen sollicitaties niet voldeden aan de voorwaarden vereist voor een behandeling in het kader van de aanwervingsprocedure, voorzien bij artikel 29, § 1 a, van het Statuut «bevordering of overplaatsing binnen de Instelling»).

3. Bij kennisgeving CEE/143/B, opgenomen in voormeld Mededelingenblad, no. 48 van 16 augustus 1963, werd aan het personeel medegedeeld dat, ten einde in bedoelde vacature te voorzien, een «vergelijkend onderzoek binnen de Instelling» zou worden gehouden. Daarbij werd nader bepaald dat zowel de ambtenaren als de hulpfunctionarissen aan dit onderzoek konden deelnemen. Verzoekster en vier andere gegadigden — waaronder mejuffrouw Kurz die met ingang van 15 februari 1963 als hulpfunctionaris was aangesteld — zonden hun sollicitaties in.

4. Bij brieven van 4 december 1963 werd aan elk der betrokkenen bericht dat de jury haar naam op de «lijst van geschikte kandidaten» had geplaatst.

5. Daar mejuffrouw Kurz als nummer één op die lijst figureerde — verzoekster was nummer twee — besloot de Vergadering van Presidenten op 20 februari 1964 mejuffrouw Kurz op de onderhavige post te benoemen. Bij brief van 11 maart 1964 deelde de administratie aan verzoekster mede dat de keus niet op haar was gevallen.

6. Op 29 april 1964 stelde verzoekster het onderhavige beroep in;

II — De conclusies van partijen

Overwegende dat verzoekster bij introductief rekwest concludeert dat het den Hove behage :

«1) Nietig te verklaren het besluit van de jury mejuffrouw G. Kurz toe te laten tot het vergelijkend onderzoek no. 143/B en haar op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen;

2) Nietig te verklaren, voor zover nodig, het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag waarbij bedoelde lijst — zonder enig onderzoek van de vraag of mejuffrouw Kurz gerechtigd was aan het vergelijkend onderzoek deel te nemen — werd aanvaard;

3) Nietig te verklaren het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag waarbij aan mejuffrouw Kurz de voorkeur werd gegeven voor de benoeming op de post bedoeld in de «kennisgeving ener vacature» no. 166 en in de «kennisgeving van een vergelijkend onderzoek» no. 143/B;

4) Verweerster in de proceskosten te veroordelen;

5) Verzoekster akte te verlenen van haar verklaring, dat zij zich het recht voorbehoudt na het antwoord van verweerster middelen voor te dragen — in het bijzonder de geldigheid van de bij het onderzoek gevolgde procedure rakende — zulks zowel wat betreft de samenstelling van de jury, als het verdere verloop van het onderzoek, ter ondersteuning van welke middelen verzoekster zich zal beroepen op het Statuut van de ambtenaren en met name op bijlage III, alsmede op de door de Commissie zelve voor de samenstelling van de jury's gegeven richtlijnen»;

dat verzoekster voorts bij repliek heeft gevorderd :

«*subsidiair*

nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek 143/B;

meer subsidiair

dat het Hof verweerster de overlegging zal bevelen van :

a) de stukken betreffende de raadpleging van de paritaire commissie en van «degene die voor de betrokken dienst verantwoordelijk is», gelijk artikel I, 1, van bijlage III van het Statuut voorziet;

b) document S/01965 van 21 juni 1963 van het Algemeen Secretariaat betreffende de richtlijnen voor het vergelijkend onderzoek;

c) de voorschriften gegeven ter uitvoering van artikel 11 van het Reglement van orde van de Commissie»;

Overwegende dat verweerster zowel bij antwoord als bij dupliek concludeert dat het den Hove behage :

«— het beroep te verwerpen als zijnde niet ontvankelijk en in alle onderdelen ongegrond;

— ten aanzien van de kosten overeenkomstig de toepasselijke bepalingen te beslissen.»;

III — De middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en de belangrijkste argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat (slechts de eerste drie hieronder weergegeven middelen werden reeds in het introductief rekwest voorgedragen. De overige middelen werden eerst bij repliek aangevoerd, daar verzoekster meende dat de noodzaak daartoe haar

eerst bleek na kennisneming van de bijlagen tot het verweerschrift en van een brief welke de gemachtigde van verweerster tot de raadsman van verzoekster heeft gericht) :

1. *Het eerste middel: Schending van artikel 29 en van bijlage III bij het Statuut van de ambtenaren*

Volgens *verzoekster* kunnen de na 1 januari 1962 in dienstgenomen hulpfunctionarissen niet worden toegelaten tot het «vergelijkend onderzoek binnen de instelling», als bedoeld in artikel 29, § 1, sub b, van het Statuut.

A — De ontvankelijkheid van het beroep

Verweerster meent dat het beroepsrecht is vervallen, daar de bestreden handelingen krachtens vroegere beschikkingen zijn verricht, met name de kennisgeving van de vacature no. 166 en de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek no. 143/B. In deze kennisgevingen werden de hulpfunctionarissen uitdrukkelijk mede in de gelegenheid gesteld hun sollicitaties in te zenden. Verzoekster had de onderhavige grief derhalve tegen bedoelde kennisgevingen moeten richten.

Verzoekster is van oordeel dat het Hof in een analoog geval (arrest-Schmitz-Wollast, Jurisprudentie, deel X, blz. 179 e.v.) het argument van het verlies van het beroepsrecht heeft verworpen.

De stelling van verweerster zou een lawine van beroepen tegen de Instellingen ten gevolge hebben. Naar redelijkheid moet worden aangenomen dat een initiale handeling tegelijk met de definitieve handeling kan worden bestreden, tenzij die eerste handeling een bepaalde rechtsverhouding onherroepelijk vaststelt, hetgeen in casu niet het geval is.

Verweerster antwoordt hierop dat in het arrest-Schmitz-Wollast een andere vraag werd beslist. Verweerster doet geen beroep op berusting van de zijde van verzoekster.

Bovendien heeft het Hof beslist dat de kennisgeving ener vacature en de aankondiging van een vergelijkend onderzoek handelingen zijn welke onafhankelijk van de aanwervingsprocedure kunnen worden getoetst.

B — Ten principale

Verzoekster betoogt dat in artikel 29, § 1, van het Statuut het bepaalde sub b) werd ingevoegd tussen twee bepalingen welke uitsluitend op de ambtenaren zien.

In artikel 1, § 1, sub a), van bijlage III, worden de verschillende vormen van onderzoek naast elkaar genoemd; de stelling van verweerster

zou derhalve tot de consequentie leiden dat de hulpfunctionarissen ook mogen deelnemen aan elk intern onderzoek bij de drie Gemeenschappen, een standpunt dat nog door geen der Instellingen werd ingenomen.

Een ander gevolg van deze stelling zou zijn dat de ambtenaar voor de benoeming op één enkele post *twee maal* aan een vergelijkend onderzoek zou moeten deelnemen (aanwerving en bevordering), terwijl voor de hulpfunctionarissen slechts *één* vergelijkend onderzoek zou nodig zijn (bevordering).

Het argument dat de regeling voor de hulpfunctionarissen in vele opzichten overeenstemt met die voor de ambtenaren, kan geen doel treffen; het zou a fortiori moeten gelden voor de tijdelijke functionarissen, die verweerster overigens nimmer tot een intern vergelijkend onderzoek heeft toegelaten.

Verweerster kan zich niet beroepen op het arrest-Schmitz-Wollast. In dit arrest wordt impliciet erkend dat de hulpfunctionarissen in oneigenlijke zin — dit wil zeggen zij die vóór de inwerkingtreding van het Statuut werden aangeworven — tot een intern vergelijkend onderzoek kunnen worden toegelaten; met betrekking tot de hulpfunctionarissen « in eigenlijke zin » blijft deze vraag dus onbeantwoord.

Ook indien moet worden aangenomen dat de hulpfunctionarissen aan een intern onderzoek kunnen deelnemen, geldt deze regel niet voor mejuffrouw Kurz, die eigenlijk een tijdelijk functionaris is; verzoekster zet dit argument gedetailleerd uiteen.

Verweerster is van oordeel dat het begrip «vergelijkend onderzoek binnen de Instelling » een zo beperkte opvatting niet toelaat.

Het is niet onlogisch de hulpfunctionarissen toe te laten tot het vergelijkend onderzoek bedoeld in artikel 29, § 1, sub b), en hen tevens uit te sluiten van het onderzoek bedoeld sub a) en c) van genoemd artikel. Niet alleen zijn mutaties en bevordering slechts denkbaar voor ambtenaren, maar de verschillende fasen van de procedure bedoeld sub a) en c) vormen onderdelen van een aanwerving zonder vergelijkend onderzoek, terwijl anderzijds blijkens artikel 28, sub d), niemand tot ambtenaar kan worden benoemd zonder voorafgaand vergelijkend onderzoek. De toelating van de hulpfunctionarissen beantwoordt voorts aan het doel van artikel 29 namelijk om de Instelling de gelegenheid te bieden van «de beschikbare middelen » gebruik te maken en de tijdrovende procedure van een algemeen vergelijkend onderzoek te vermijden.

Uit de «Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen » (hierna te noemen : « de Regeling ») blijkt, dat de hulpfunctionarissen geacht moeten worden tot het interne personeel van de Instelling te behoren; de band die hen daarmede verbindt is van publiekrechtelijke aard en hun positie vertoont talrijke statutaire aspecten.

Het arrest-Schmitz-Wollast biedt steun aan de stelling van verweerster. Het Hof heeft in die zaak beslist dat de verwerende Instelling mevrouw Wollast behoorde toe te laten tot een bepaald vergelijkend onderzoek; de positie van de betrokkene in dat geval werd evenwel met ingang van 1 januari 1962 geregeerd door een nieuwe overeenkomst in de zin van de «Regeling», zodat er geen enkel verschil bestond tussen deze positie en die van de personen welke verzoekster hulpfunctionarissen «in eigenlijke zin» noemt.

Verweerster geeft toe dat zij nimmer de mogelijkheid heeft ontkend dat hulpfunctionarissen van andere Instellingen aan een intern vergelijkend onderzoek bij de Gemeenschappen deelnemen en dat hetzelfde geldt voor de tijdelijke hulpfuctionarissen. Zelfs indien moet worden aangenomen dat mejuffrouw Kurz de hoedanigheid van tijdelijk functionaris bezat — hetgeen verweerster betwist —, dan zou haar deelname aan het vergelijkend onderzoek niettemin wettig geweest zijn. De onderscheiding tussen een vergelijkend onderzoek bij de aanwerving en zodanig onderzoek bij bevordering, vindt geen enkele steun in het Statuut.

2. *Het tweede middel: Schending van artikel 52, sub b), van de «Regeling»*

Verzoekster voert aan dat blijkens genoemde bepaling de werkelijke diensttijd niet meer kan bedragen dan één jaar; de benoeming van mejuffrouw Kurz is derhalve onwettig daar zij plaatsvond op het ogenblik dat de betrokkene «niet meer geacht mocht worden een hulpfunctionaris in dienst van de Commissie te zijn».

Verweerster antwoordt hierop dat deze bepaling slechts van toepassing is op de betrekkingen tussen de Instelling enerzijds en de hulpfunctionaris en de begrotingsautoriteiten anderzijds; verzoekster kan dan ook geen beroep doen op deze bepaling.

Aan dit artikel komt slechts een relatieve betekenis toe. In hoofdzaak wordt daarbij aan hulpfunctionarissen het recht ontzegd hun functie langer dan een jaar uit te oefenen. Het voorschrift houdt voor de Instelling niet de verplichting in het dienstbelang aan het einde van die periode op te zeggen. Het dienstverband kan een verlenging van de overeenkomst eisen. Immers het zou ongerijmd zijn om, wanneer aan het einde van de arbeidsovereenkomst de functie van de hulpfuctionaris niet onmiddellijk aan een ambtenaar of een tijdelijke functionaris kan worden toevertrouwd, de Instelling te dwingen tot aanstelling van een hulpfunctionaris wiens verdiensten nog moeten blijken, terwijl de eerste goed heeft voldaan.

Bovendien werden de handelingen ter voorbereiding van de benoeming van mejuffrouw Kurz vóór 12 februari 1964 verricht; de schriftelijke behandeling zelve waarbij de bewilliging van de vergadering van voorzitters werd verzocht, ving aan op 13 december 1964. Het zou onbillijk zijn de gevolgen van een zo geringe vertraging ten laste te

brengen van mejuffrouw Kurz, temeer nu zij daarvoor geenszins aansprakelijk is.

3. *Het derde middel: Schending van artikel 25 van het Statuut*

Verzoekster stelt, dat nu het besluit om «haar niet te benoemen» voor haar nadeling is, het met redenen omkleed had moeten zijn. Ten betoge van het tegendeel kan geen beroep worden gedaan op het arrest-Raponi (Jurisprudentie, deel X, blz. 263 e.v.) waarbij werd beslist dat een nadere motivering *in geval van bevordering* schade zou kunnen toebrengen aan de niet bevorderde ambtenaren; in casu immers had men kunnen volstaan met een verwijzing naar de uitslag van het onderzoek. Ook het argument dat de werkzaamheden van de jury geheim zijn treft geen doel; er wordt geen geheim geschonden door de mededeling dat een kandidaat op de lijst lager geplaatst was dan een ander.

Verweerster wijst er op dat artikel 25 van het Statuut «slechts eist, dat de individuele beschikkingen welke voor de adressaat nadelig zijn, met redenen worden omkleed». Zij beroept zich op het arrest-Raponi, welks overwegingen mede gelden voor benoemingen gedaan nà een vergelijkend onderzoek. Blijkens artikel 30 van het Statuut bezit de Instelling een uitgebreide beoordelingsbevoegdheid bij de keuze tussen de op de lijst voorkomende kandidaten. Zij dient voorts het geheim van de werkzaamheden van de jury te eerbiedigen.

Bovendien wordt in de aan betrokkene medegedeelde benoeming verwezen naar de lijst der geschikte kandidaten van het vergelijkend onderzoek no. 143/B.

4. *Het vierde middel: Tardieve inzending van de sollicitatie van mejuffrouw Kurz*

Verzoekster stelt dat blijkens de onderhavige kennisgeving de sollicitaties uiterlijk op 9 september 1963 aan de afdeling «aanwerving» moesten worden toegezonden; de sollicitatie van mejuffrouw Kurz dateert echter van 12 september 1963. Weliswaar heeft het hoofd van de dienst waartoe mejuffrouw Kurz behoorde, daar deze op dat ogenblik afwezig was, zelf een sollicitatie ingezonden welke volgens verweerster de dagtekening 9 september zou dragen (in feite is de datum op de brief van de heer Pryce, overgelegd als bijlage II tot de brief van de raadsman van verzoekster aan de gemachtigde van verweerster, onleesbaar). Indien deze brief al het dienststempel draagt van 9 september dan moet in dit verband evenwel worden opgemerkt

— dat deze dagtekening slechts met voorbehoud kan worden aanvaard, daar de gemachtigde van verweerster, ondanks een daartoe door de raadsman van verzoekster gedaan verzoek, noch een ontvangstbewijs van de sollicitatie, noch het speciale register waarin de sollicitaties worden ingeschreven heeft geproduceerd;

— dat blijkens het door verweerster voor de sollicitaties opgestelde formulier de handtekening van de betrokkene vereist is en dat deze handtekening in casu ontbreekt.

Verweerster antwoordt hierop dat mejuffrouw Kurz met verlof afwezig was in de periode gelegen tussen de publikatie van de kennisgeving van het onderzoek en het einde van de termijn waarbinnen de sollicitaties moesten zijn ingezonden. Verweerster kon derhalve niet zonder inbreuk te maken op de rechten van mejuffrouw Kurz de door haar hiërarchische meerdere ingezonden sollicitatie weigeren en moest derhalve de nadien door betrokkene zelf voorgelegde sollicitatie, hoewel tardief gedaan, aanvaarden.

5. *Het vijfde middel: Het feit dat verweerster verzuimd heeft de algemene bepalingen ter uitvoering van de voorschriften met betrekking tot het vergelijkend onderzoek vast te stellen*

Verzoekster beroept zich op artikel 110 van het Statuut.

Volgens haar mag niet worden gesteld dat zodanige uitvoeringsbepalingen slechts behoeven te worden gegeven wanneer de betreffende tekst zulks verlangt. Voldoende is het dat de statutaire bepalingen niet voldoende expliciet zijn, hetgeen in casu het geval is.

Verweerster heeft zelf de jury samengesteld (document no. S/01965/63 van 21 januari 1963 van het Algemeen secretariaat); hiermede heeft zij erkend dat de desbetreffende bepalingen op zich zelf niet voldoende zijn.

Volgens artikel 110 van het Statuut evenwel moeten algemene bepalingen ter uitvoering daarvan worden vastgesteld na raadpleging van het Personeelscomité en na advies van het Comité voor het Statuut. Deze formaliteiten zijn niet in acht genomen.

Verweerster acht dit middel niet ontvankelijk, daar het niet steunt op gegevens waarvan reeds in de loop van de schriftelijke behandeling is gebleken. Artikel 110 schrijft voor, dat de daar bedoelde algemene uitvoeringsbepalingen ter kennis van het personeel worden gebracht. Verzoekster wist, toen zij haar beroep instelde, dat zulke bepalingen niet ter kennis van de ambtenaren waren gebracht en derhalve niet bestonden.

Het middel is bovendien ongegrond, daar de onderhavige bepalingen niet tot zodanige interpretatiemoeilijkheden aanleiding geven, dat haar toepassing bij gebreke van algemene uitvoeringsvoorschriften niet wettig zou kunnen geschieden.

6. *Het zesde middel: Onwettigheden in de door de jury gevolgde procedure*

Verzoekster stelt dat de jury hoewel het «een vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken» betrof in feiten examens

heeft afgenomen welke als «gesprekken» werden gekwalificeerd. Boven dien heeft de jury met de overgelegde bewijsstukken geen rekening gehouden daar slechts één cijfer werd gegeven voor talenkennis en beroepservaring te zamen (globale puntenwaardering van 1 tot 10); daarbij werd op de diploma's geen acht geslagen en de lijst van geschikte kandidaten uitsluitend naar deze criteria opgesteld.

Bovendien bestond het met verzoekster gevoerde onderhoud uit een reeks van «strikvragen», welke men niet mocht stellen aan een kandidaat voor een post van de categorie B.

Verzoekster erkent dat het Hof niet de taak van de jury kan overnemen, doch meent dat het wel moet onderzoeken of de jury zich op rechtmatige wijze een oordeel heeft gevormd. Om vast te kunnen stellen of de jury partijdig is geweest moet het Hof derhalve weten of de aan de kandidaten gestelde vragen van een gelijke graad van moeilijkheid waren.

Om te kunnen uitmaken welk gewicht de jury heeft toegekend aan de talenkennis, dient het Hof te onderzoeken of op dit punt aan beide kandidaten dezelfde strenge eisen werden gesteld. Prima facie kan dit niet het geval zijn geweest daar mejuffrouw Kurz, die voorheen nooit in Engeland verbleef, een groter puntenaantal verwierf dan verzoekster die veertien jaar in dit land heeft gewoond.

Bovendien schijnt het dat de jury slechts de kennis van het Engels van belang heeft geacht, hoewel in de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek «grondige kennis van één der talen van de Gemeenschappen (bij voorkeur het Frans) werd geëist», welke taal verzoekster voortreffelijk kent.

Bovendien moet worden aangenomen dat de jury rekening heeft gehouden met de beroepservaring die mejuffrouw Kurz in Londen heeft opgedaan toen zij daar ad interim bij de Pers- en Informatiedienst werkzaam was. Een gelijke behandeling van de kandidaten liet evenwel niet toe dat op dit element werd gelet.

Verweerster antwoordt dat dit middel niet ontvankelijk is daar het niet berust op gegevens waarvan bij de schriftelijke behandeling is gebleken.

Het middel is bovendien niet gegrond. Immers na te hebben vastgesteld dat de beide kandidaten de vereiste diploma's bezaten, heeft de jury hen beiden op de voordracht geplaatst, maar de jury heeft eveneens kunnen vaststellen dat de diploma's der gegadigden ten volle gelijkwaardig waren. Indien de jury, in overeenstemming overigens met de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek, een onderhoud met de kandidaten wenselijk achtte, zo betrof het hier niet een werkelijk examen; bedoeld werd uitsluitend de juistheid te controleren van hetgeen betrokkenen in de bij haar sollicitaties overgelegde stukken hadden beweerd en zich een oordeel te vormen over haar bekwaamheden, zoals de talenkennis, kennis omtrent de functie en de taken der Gemeenschap-

pen en kennis van de levensomstandigheden in Engeland, elementen, welke de jury op grond van de sollicitatiedossiers alléén niet kon beoordelen.

Bovendien was de keus der te stellen vragen aan het beleid van de jury overgelaten. Hetzelfde geldt voor de vergelijkende waardering van de verdiensten der kandidaten. Ook mocht de jury rekening houden met de door mejuffrouw Kurz op het bureau te Londen verworven beroepservaring.

7. *Het zevende middel: Het verzuim van de jury opgave te doen van de door elk der kandidaten behaalde punten voor talenkennis en beroepservaring*

Verzoekster stelt dat het Hof bij gebreke van iedere aanduiding op dit punt niet kan onderzoeken hoe de jury tot zijn oordeel is gekomen.

Verweerster antwoordt hierop dat de jury blijkens het door haar opgemaakte proces-verbaal besloten heeft de prestaties van de kandidaten tijdens het onderhoud te waarderen naar de volgende criteria : talenkennis en beroepservaring (globale puntenwaardering van 1 tot 10). De jury was niet verplicht voor ieder onderdeel afzonderlijk een cijfer te geven;

IV — De procedure

Overwegende dat het Hof (Tweede Kamer) bij beschikking van 24 juni 1964 het verzoek van rekwestrante om gratis admissie heeft afgewezen;

dat het Hof, gehoord de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal, heeft beslist dat er geen aanleiding bestond een instructie te bevelen;

dat het echter verweerster heeft uitgenodigd bepaalde stukken over te leggen; dat verweerster aan deze uitnodiging gevolg heeft gegeven;

dat de mondelinge behandeling plaats vond ter openbare zitting van 25 januari 1965;

dat de Advocaat-Generaal op 16 februari 1965 conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I — Aangaande het eerste middel

Overwegende dat verzoekster de toelating van hulpfunctionarissen tot het «vergelijkend onderzoek binnen de Instelling», bedoeld in artikel 29, § 1 b), van het Statuut, onwettig acht;

1. *De ontvankelijkheid van het middel*

Overwegende dat verweerster tegen dit middel aanvoert dat verzoekster haar beroepsrecht heeft verloren, daar zij niet tijdig zekere eerdere beschikkingen heeft bestreden, waarbij de sollicitaties van hulpfunctionarissen voor de onderhavige post werden toegelaten, te weten de kennisgeving ener vacature no. 166 en de aankondiging van het vergelijkend onderzoek no. 143/B;

Overwegende dat, waar de aanwervingsprocedure uit verschillende, onderling onafhankelijke, handelingen bestaat, deze exceptie derhalve neer zou komen op de eis dat de betrokkenen even zovele beroepen instellen als deze procedure voor hen nadelige handelingen omvat;

dat anderzijds, gezien de samenhang tussen de verschillende handelingen waaruit de aanwervingsprocedure bestaat, moet worden aangenomen dat een verzoeker zich, tegelijk met het beroep tegen latere handelingen in die procedure verricht, mag beroepen op de onwettigheid van daarmede nauw verbonden eerdere handelingen;

dat het Hof derhalve bij de beoordeling van de wettigheid van de benoeming van mejuffrouw Kurz, welke het belangrijkste punt vormt van het onderhavige beroep, mede acht mag slaan op de aan die benoeming voorafgaande handelingen en met name op voormelde kennisgevingen;

2. *Ten principale*

Overwegende dat de uitdrukking «vergelijkend onderzoek binnen de Instelling» naar haar letterlijke betekenis ziet op al degenen die, in welke hoedanigheid dan ook, in haar dienst staan;

dat deze interpretatie wordt bevestigd door het met de aanwervingsprocedure beoogde doel, gelijk artikel 27 van het Statuut dit omschrijft, namelijk om «de Instelling de medewerking te verzekeren van ambtenaren die uit het oogpunt van bekwaamheid, prestatievermogen en onkreukbaarheid aan de hoogste eisen voldoen»;

dat het immers tot dit doel noodzakelijk is de aanwerving van ambtenaren op de ruimste basis te doen plaatsvinden;

Overwegende dat verzoekster hiertegen inbrengt dat, nu «het vergelijkend onderzoek binnen de Instelling» geregeld werd tussen twee andere procedures welke slechts op de ambtenaren zien (artikel 29, § 1, sub a) en c)), de strekking van deze bepaling aldus zou moeten worden opgevat, dat bedoelde wijze van aanwerving eveneens slechts voor de ambtenaren is voorzien;

dat deze opvatting in strijd is met artikel 28 d), van het Statuut, waar wordt bepaald dat als ambtenaar slechts kan worden aangesteld hij, die met goed gevolg aan een vergelijkend onderzoek heeft deelgenomen;

dat toch blijkens deze bepaling de sub a) en c) van artikel 29 bedoelde procedures, waarbij geen vergelijkend onderzoek plaatsvindt,

beperkt blijven tot de ambtenaren alleen; dat deze beperking evenwel niet geldt voor het geval van artikel 29, sub b), waar wèl van een vergelijkend onderzoek sprake is;

Overwegende dat het middel reeds op deze gronden ongegrond moet worden geacht;

dat derhalve de overige door verzoekster ter ondersteuning van dit middel aangevoerde argumenten buiten behandeling kunnen blijven;

II — Aangaande het tweede middel

Overwegende dat dit middel ziet op de omstandigheid dat de benoeming van mejuffrouw Kurz plaats vond na het einde van de periode van 1 jaar — welke blijkens artikel 52, b), van de «Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen» — de maximum duur vormt van de diensttijd van een hulpfunctionaris, zulks behoudens het in dat artikel sub a) bepaalde;

Overwegende dat het voor de benoeming na een vergelijkend onderzoek binnen de Instelling voldoende is dat de betrokkene bij de aanvang van het onderzoek in dienst was van die Instelling;

dat in casu niet wordt betwist dat alle aan de benoeming van mejuffrouw Kurz voorafgaande handelingen — en met name de werkzaamheden van de jury en de schriftelijke procedure waarbij de bewilliging van het tot aanstelling bevoegde gezag werd verzocht — vóór bedoeld tijdstip plaatsvonden;

dat de stelling van verzoekster tot de onaannemelijke slotsom zou leiden dat een hulpfunctionaris, hoewel wettig tot het vergelijkend onderzoek toegelaten, niet op de vacante post zou kunnen worden benoemd indien de daartoe strekkende procedure op onvoorziene wijze zou worden vertraagd;

dat dit middel derhalve moet worden verworpen, zonder dat het nodig is de vraag te onderzoeken of verweerster mejuffrouw Kurz langer dan één jaar in dienst mocht houden;

III — Aangaande het derde middel

Overwegende dat verzoekster bij dit middel stelt dat «het besluit om haar niet op de onderhavige post te benoemen» voor haar nadelig is en derhalve krachtens artikel 25 van het Statuut met redenen had moeten worden omkleed;

Overwegende dat een formeel besluit om verzoekster «niet te benoemen» niet werd genomen doch slechts een besluit tot benoeming van mejuffrouw Kurz;

dat dit laatste besluit ten opzichte van degene tot wie het was gericht, nu het voor haar niet bezwarend was, niet behoefde te worden gemotiveerd;

dat indien de door verzoekster gestelde eis zou gelden, zulks voor het tot aanstelling bevoegde gezag de verplichting zou medebrengen het feit te motiveren dat geen andersluidend besluit werd genomen;

dat de voor het vergelijkend onderzoek voorgeschreven procedure er juist op is gericht zodanige motivering — welke overigens het gevaar medebrengt dat de belangen der afgewezen kandidaten worden geschaad — overbodig te maken;

dat deze grief derhalve ongegrond is;

IV — Aangaande het vierde middel

Overwegende dat verzoekster de jury verwijt dat zij de sollicitatie van mejuffrouw Kurz heeft aanvaard, hoewel deze eerst na 12 september 1963, en dus ná de in de kennisgeving voorziene termijn van 9 september, werd ingezonden;

dat verzoekster, hoewel zij niet betwist dat de hiërarchische meerdere van mejuffrouw Kurz de sollicitatie als haar lasthebber heeft ingediend, niettemin betwijfelt of hij dusdoende de gestelde termijn wel in acht heeft genomen;

dat zij voorts opmerkt dat blijkens het door verweerster opgestelde formulier met betrekkig tot de indiening van de sollicitaties, deze laatste door de kandidaat zelf moeten worden ondertekend;

Overwegende dat niet is betwist dat mejuffrouw Kurz onafgebroken met verlof afwezig was gedurende de periode, gelegen tussen de publikatie van de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek en 9 september 1963;

dat bedoelde hiërarchische meerdere onder deze omstandigheden als lasthebber van mejuffrouw Kurz mocht optreden, mits hij de gestelde termijnen in acht nam en de bedoelingen van betrokkene op juiste wijze weergaf;

dat aan deze voorwaarde is voldaan, daar de sollicitatie bij de diensten van verweerster op 9 september is binnengekomen — zoals blijkt uit het daarop vermelde dienststempel — en nadien, op 12 september, door mejuffrouw Kurz werd bekrachtigd;

dat dit middel derhalve niet is gegrond;

V — Aangaande het vijfde middel

Overwegende dat verzoekster stelt dat verweerster in strijd met artikel 110 van het Statuut heeft nagelaten algemene uitvoeringsbepalingen vast te stellen met betrekking tot het vergelijkend onderzoek, subsidiair dat zij zodanige maatregelen heeft genomen zonder raadpleging van het Personeelscomité en zonder voorafgaand advies van het Comité voor het Statuut;

1. *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

Overwegende dat verweerster het onderhavige middel, hetwelk voor de eerste maal bij repliek werd voorgedragen, tardief en mitsdien niet ontvankelijk acht;

dat verzoekster evenwel eerst in de loop van het geding vernam van het bestaan van het document S/01965/63 van 21 juni 1963 met betrekking tot «de samenstelling van de jury voor het vergelijkend onderzoek»;

dat, nu dit stuk voor haar aanleiding geweest kan zijn dit middel op te werpen, de exceptie van niet-ontvankelijkheid moet worden afgewezen;

2. *Ten principale*

Overwegende dat thans moet worden onderzocht of bedoeld stuk een uitvoeringsbepaling vormt in de zin van artikel 110 van het Statuut;

Overwegende dat de woorden «de algemene bepalingen ter uitvoering van het Statuut» in artikel 110 in de eerste plaats zien op die bepalingen welke iedere Instelling gehouden is te geven ter uitvoering van dwingende statutaire regels, zoals artikel 2, eerste lid, en artikel 5, tweede lid;

dat, waar het niet zodanige regels betreft, een verplichting tot het geven van «algemene uitvoeringsbepalingen» slechts kan worden aangenomen voor het geval de statutaire bepalingen op zich zelf niet voldoende expliciet zouden zijn;

Overwegende dat in geen der bepalingen van het Statuut nopens de procedure voor het vergelijkend onderzoek aan de Instellingen het geven van algemene uitvoeringsbepalingen wordt voorgeschreven;

dat bedoelde bepalingen overigens op zich zelf voldoende zijn;

dat verweerster derhalve niet gehouden was met betrekking tot het vergelijkend onderzoek algemene uitvoeringsbepalingen te geven in de zin van artikel 110 van het Statuut;

dat bovendien bedoeld document S/01965/63 als een interne maatregel moet worden beschouwd, waarvoor de vormvoorschriften van laatstgenoemd artikel niet gelden;

Overwegende dat het middel derhalve moet worden verworpen;

VI — Aangaande het zesde middel

Overwegende dat verzoekster bij dit middel verschillende grieven aanvoert en wel :

a) dat de jury, hoewel het een onderzoek betrof «op grondslag van schriftelijke bewijsstukken», werkelijke examens heeft gehouden, aangeduid als «gesprekken», en dat daarbij aan verzoekster in het met haar gevoerde onderhoud een reeks van strikvragen zou zijn gesteld;

b) dat de jury geen rekening gehouden zou hebben met de diploma's en dat de puntenwaardering slechts zou zijn gegeven voor talenkennis en

beroepservaring; dat, wat de talenkennis betreft, de jury als beslissend criterium de kennis van het Engels heeft aangenomen, hoewel de kennisgeving waarmede het onderzoek werd ingeleid «grondige kennis van een der talen van de Gemeenschap (bij voorkeur het Frans)» voorzag en verzoekster deze taal voortreffelijk kent; dat verzoekster veertien jaar in Engeland heeft gewoond, terwijl mejuffrouw Kurz zich daar voor de eerste maal bevond;

c) dat de jury geen rekening had mogen houden met de beroepservaring welke mejuffrouw Kurz op het bureau van verweerster te Londen heeft verworven;

1. *Ten aanzien van de ontvankelijheid*

Overwegende dat verweerster dit middel niet ontvankelijk acht daar het voor de eerste maal bij repliek werd voorgedragen en niet zou steunen op gegevens, hetzij rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop van de schriftelijke behandeling is gebleken;

dat dit middel kennelijk gegrond is ten aanzien van de hierboven sub a) weergegeven grief;

dat zij evenwel moet worden verworpen ten aanzien van de grieven sub b) en c), daar deze naar 's Hofs oordeel eerst zijn ingegeven door enkele stukken welke verweerster als bijlagen tot haar conclusie van antwoord in het geding heeft gebracht;

2. *Ten principale*

Overwegende, wat betreft de grief sub b), dat verzoekster geen enkel nauwkeurig feit heeft aangevoerd op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat de jury met de diploma's der kandidaten onvoldoende rekening zou hebben gehouden;

dat, waar in de kennisgeving met betrekking tot het onderhavige onderzoek een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de «diploma's» en de «beroepservaring», aan deze beide criteria kennelijk gelijke betekenis werd toegekend;

dat voorts, nu de kennisgeving in het bijzonder gewaagde van de wenselijkheid ener grondige kennis van de Engelse taal, de jury deze kennis beslissend mocht achten, voor zover de kandidaten onderling gelijkwaardige kennis bleken te bezitten van de overige talen;

dat de betrokkene weliswaar veelal door een langdurig verblijf in het buitenland een onmiskenbare superioriteit op het gebied van talenkennis verwerft, doch dit niet noodzakelijkerwijs steeds het geval is;

b) Overwegende ten aanzien van de grief sub c), dat het redelijk is dat een jury rekening houdt met de beroepservaring welke een kandidaat heeft verworven in de uitoefening van functies welke identiek of vergelijkbaar zijn met die van de vacante post;

Overwegende dat deze grief derhalve moet worden verworpen;

VII — Aangaande het zevende middel

Overwegende dat verzoekster klaagt over het feit dat de jury bij de beoordeling der kandidaten een globale puntenwaardering heeft gegeven voor de talenkennis en de beroepservaring, in plaats van voor elk dezer onderdelen een afzonderlijk cijfer te geven;

Overwegende dat geen enkele regel de jury verbiedt op deze wijze te werk te gaan, tenzij het tot aanstelling bevoegde gezag aldus niet de gelegenheid zou worden geboden een billijke en verantwoorde beslissing te nemen;

dat geen enkel feit is gebleken op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat dit laatste in casu het geval was;

dat derhalve de onderhavige grief ongegrond is;

Overwegende dat, nu geen der door verzoekster voorgedragen middelen kon slagen, het beroep als zijnde ongegrond moet worden verworpen;

VIII — De kosten

Overwegende dat het beroep van verzoekster niet kan worden toegewezen;

dat volgens artikel 69, § 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten zal worden veroordeeld;

dat evenwel volgens artikel 70 van bedoeld Reglement de kosten door de Instellingen bij de beroepen van ambtenaren van de Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

dat het Hof (Tweede Kamer) van 24 juni 1964 het verzoek van rekwestrante tot verkrijging van gratis-admissie heeft afgewezen, waarbij de beslissing ten aanzien van de kosten werd aangehouden;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op de « Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen »;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en inzonderheid op de artikelen 69 en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

Verwerpt het beroep no. 16-64 als zijnde ongegrond;

Veroordeelt verzoekster in de kosten, daaronder begrepen die van het verzoek tot gratis-admissie, doch met uitzondering van de door verweerster gemaakte kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op éénendertig maart negentienhonderdvijfenzestig.

Donner Strauss Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op éénendertig maart negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer,
A. M. Donner

Conclusies van de Advocaat-Generaal Joseph Gand van 16 februari 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Bij kennisgeving 143/B, opgenomen in de « Mededelingen aan het personeel van de E.E.G.-Commissie » van 16 augustus 1963, werd aan de belanghebbenden medegedeeld dat binnen de Instelling « een vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken » zou worden gehouden voor de functie van Assistent B 3-B 2 bij de Pers- en Informatiedienst van de Gemeenschappen te Londen. Daarbij werd nader bepaald dat zowel de hulpfunctionarissen als de ambtenaren konden deelnemen aan dit onderzoek, hetwelk plaatsvond nadat men tevergeefs had getracht door overplaatsing of promotie in de vacature te voorzien. De gegadigden moesten hun aanvrage tegen ontvangbewijs en op een speciaal formulier « uiterlijk op 9 september 1963 » bij de afdeling « aanwerving » indienen. Als kandidaten meldden zich onder anderen mejuffrouw Rauch, op dat tijdstip ambtenares in rang C 1 bij de afdeling « aanwerving », en mejuffrouw Kurz die met ingang van 15 februari 1963 als hulpfunctionaris op de toen te Londen vacerende post

1 — Vertaald uit het Frans.